



Sygn. akt III UK 31/09

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w P.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych  
z udziałem zainteresowanego J. Ł.  
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 sierpnia 2009 r.,  
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 12 lutego 2009 r.,

**oddala skargę kasacyjną.**

### U z a s a d n i e

Decyzją z 15 września 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych objął zainteresowanego J. Ł. obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalno-rentowym i wypadkowym w okresie: od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. z

tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia u wnioskodawcy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w P.

W uzasadnieniu stwierdzono, że pomimo że J. Ł. pobierał w spornym okresie świadczenie rentowe i prowadził działalność gospodarczą, nie zwalniało go to z obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu świadczenia usług weterynaryjnych na podstawie umowy zlecenia. Organ rentowy przyjął, że zlecenie usług weterynaryjnych było następstwem decyzji administracyjnej, co w zestawieniu z zasadami wynikającymi z ustawy z 21 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, Dz. U. z 2001 r. nr 14 poz. 176 ze zm., powoduje, że wynagrodzenie jakie otrzymuje lekarz weterynarii podlega opodatkowaniu jako działalność wykonywana osobiście, a nie jako przychód otrzymywany w ramach działalności gospodarczej.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i ustalenia, że J. Ł. nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u płatnika - Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 8 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję, ustalając, że zainteresowany J. Ł. nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalno-rentowemu i wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. z tytułu umów zlecenia zawartych z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od powyższego wyroku Sądu Okręgowego i zasądził od niego na rzecz Powiatowego Inspektoratu Weterynarii 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i uznał, że wydał on trafne i zgodne z prawem rozstrzygnięcie. Zgodnie z przyjętymi w sprawie ustaleniami zainteresowany J. Ł., poczynając od 15 lutego 1997 r. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Równocześnie prowadził pozarolniczą

działalność gospodarczą w zakresie usług weterynaryjnych, podlegając z tego tytułu ubezpieczeniu zdrowotnemu. Powiatowy Lekarz Weterynarii w P. wyznaczył zainteresowanego do wykonania czynności z zakresu działania inspekcji weterynaryjnej. Określenie zakresu i miejsca ich wykonania, jak również ustalenie wysokości wynagrodzenia nastąpiło w formie umów zlecenia zawieranych kolejno z zainteresowanym od 1 stycznia 2003 r., z których ostatnią zawarto 30 kwietnia (do 31 grudnia 2004 r.). W umowach tych odwołano się do ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, jednolity tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 52 ze zm. (powoływanej dalej, jako „ustawa z 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych”) oraz do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 17 września 1998 r. w sprawie szczegółowych kryteriów obowiązujących przy wyznaczaniu i uchylaniu wyznaczania lekarza weterynarii lub innej osoby posiadającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania niektórych czynności, Dz. U. nr 129 poz. 1438 z 2001 r.).

Według Sądu Apelacyjnego, spór w sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy z tytułu zawartych umów zlecenia J. Ł. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom tj. emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu i w związku z tym Powiatowy Inspektorat Weterynaryjny był zobowiązany do opłacenia z tego tytułu składki, jak twierdzi pozwany organ rentowy, czy też przedmiot tych umów pokrywa się z zakresem działalności gospodarczej zainteresowanego, czyli inaczej praca wykonywana była w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a przychód uzyskiwany umowy zlecenia jest traktowany przez przepisy podatkowe jako przychód z działalności gospodarczej - co nie rodziłoby po stronie Powiatowej Inspekcji Weterynaryjnej obowiązku opłacania składek z tytułu zawartych z zainteresowanym umów. Rozważając te kwestie Sąd Apelacyjny przypomniał, że zgodnie z art. 44 ustawy z 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych, obowiązującej do 1 maja 2004 r. oraz art. 16 ustawy z 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, jednolity tekst, Dz. U. z 2007 r. Nr 121, poz. 842 ze zm., powiatowy lekarz weterynarii może wyznaczyć lekarza weterynarii, niebędącego pracownikiem Inspekcji, do wykonywania czynności z zakresu inspekcji weterynaryjnej. Wyznaczenie do wykonywania czynności następuje w drodze decyzji

administracyjnej powiatowego lekarza weterynarii, określającej rodzaj i zakres przekazanych do wykonania czynności. Wykonywanie tych czynności następuje po zawarciu przez powiatowego lekarza umowy z wybranymi osobami - tu lekarzami weterynarii. W ocenie Sądu Apelacyjnego, decyzja wyznaczająca J. Ł. do dokonywania czynności w imieniu Powiatowego Lekarza Weterynarii w P. dawała mu umocowanie do wykonywania czynności z zakresu inspekcji weterynaryjnej, Natomiast zawarte w jej następstwie umowy, będące umowami zlecenia, określały dodatkowo sposób, miejsce i zakres tych czynności oraz wysokość wynagrodzenia i termin jego płatności. Sąd podkreślił, że w treści tych umów zleceniobiorcę określono jako wykonującego „zawód lekarza weterynarii w ramach działalności gospodarczej”, a wynagrodzenie za usługi wykonawca rozliczał w Urzędzie Skarbowym jako przychód z prowadzonej działalności gospodarczej. Następnie Sąd zwrócił uwagę na to, że zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 5 w związku z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. nr 11, poz. 74 ze zm., osoby prowadzące działalność gospodarczą, które mają ustalone prawo do emerytury lub renty, dobrowolnie podlegają ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu z tego tytułu, jednakże zawarcie przez nie umowy zlecenia prowadzi do objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalno - rentowym. Jednakże, jak wynika z art. 9 ust. 2 i 2a tej ustawy, sytuacja jest odmienna, gdy przedmiot umowy zlecenia pokrywa się z zakresem prowadzonej działalności, czyli gdy praca jest wykonywana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, pod warunkiem, że przychód uzyskiwany z umowy zlecenia i działalności gospodarczej jest traktowany przez przepisy podatkowe jako przychód z działalności gospodarczej. W takim przypadku dana osoba podlega ubezpieczeniom społecznym na zasadzie dobrowolności. W związku z tym Sąd Apelacyjny przypominał, że przepisy art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wymieniają jako źródła przychodu działalność wykonywaną osobiście oraz pozarolniczą działalność gospodarczą. Z kolei zgodnie z art. 13 ust. 8 tej ustawy, można traktować jako przychód z działalności innej niż wykonywana osobiście, przychód uzyskany na podstawie umów zawieranych przez podatnika w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a taka sytuacja występuje, zdaniem Sądu, w rozpoznawanej

sprawie. Dlatego, w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, należy podzielić pogląd NSA we Wrocławiu (zawarty w uzasadnieniu wyroku z 31 stycznia 2003 r. w sprawie I SA/Wr 1786/00 -Lex nr 90079) i stwierdzić, że: „gdy podatnik został zarejestrowany jako podmiot gospodarczy (obecnie przedsiębiorca), realizujący faktycznie działalność, w celach zarobkowych, zawodowo we własnym imieniu i na własny rachunek oraz w sposób zorganizowany i ciągły (powtarzalny i stały), będący tym samym określonym administracyjno - prawnie podmiotem uczestniczącym w obrocie gospodarczym - przychody z tego rodzaju działalności powinny być uznawane za przychody ze źródła przychodów, jakim jest działalność gospodarcza, a nie działalność wykonywana osobiście, która nie musi spełniać powyższych kryteriów, a zwłaszcza ciągłości (powtarzalności i stałości) i zorganizowania w ramach określonego administracyjno - prawnie podmiotu uczestniczącego w obrocie gospodarczym (...). Istotną cechą charakteryzującą tę działalność wymagającą równego opodatkowania świadczących ją podmiotów, jest charakter tej działalności, wskazujący, że zarówno dla odbiorców będących podmiotami gospodarczymi, jak i dla osób nie prowadzących działalności gospodarczej, świadczone usługi wykonywane są w celu zarobkowania w sposób zorganizowany, ciągły i zawodowy (stały), a więc w sposób znamionujący działalność gospodarczą”. Wobec powyższego dochody, jakie uzyskiwał J. Ł. z tytułu świadczenia usług weterynaryjnych na podstawie zawartych z Powiatowym Inspektorem w P. umów zlecenia, należy traktować jako wynikające z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

W skardze kasacyjnej Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 9 ust. 5 i art. 9 ust 2 i 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 i art. 13 ust. 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz błędną interpretację art. 44 ustawy z 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych, art. 5 ust. 2 pkt. 1 i ust. 3 i 4, art. 16 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 i 3 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 9 ust. 4a-b, art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jak również art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 4 ustawy z 19 listopada 1999 r. Prawo działalności

gospodarczej, jednolity tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.). Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, dotyczące art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 w związku z art. 233 § 1 i w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382, 385 oraz art. 386 § 1 i § 4 k.p.c., które miało istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, przez oddalenie odwołania w całości, a ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania lub o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w całości, a także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W uzasadnieniu skargi podniesiono między innymi, że w ocenie skarżącego, wykonywanie przez lekarzy weterynarii usług weterynaryjnych z decyzji i umów wyznaczenia przy uwzględnieniu przepisów podatkowych, a konkretnie art. 13 pkt. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, należy traktować jako działalność wykonywaną osobiście, która w przypadku emeryta i rencisty, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 4 w związku z art. 9 ust. 4a i w związku z art. 13 pkt. 2 ustawy systemowej rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego. Dlatego zainteresowany podlegał obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i płatnik - Powiatowy Inspektorat Weterynarii w P. winien odprowadzić składki z tego tytułu. Błędna interpretacja i w konsekwencji nieprzyjęcie przez Sądy obu instancji art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 9 ust. 4a, art. 12 ust. 1 i 3 i art. 13 pkt 2 ustawy systemowej w związku z art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 16 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i 4 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, jako podstawy rozstrzygnięcia spowodowały, że zarówno Sąd Okręgowy jak i Apelacyjny uznały, że zawierane z zainteresowanym umowy o świadczenie usług weterynaryjnych przez Powiatowego Inspektora Weterynarii wchodziły w zakres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i w związku z tym nie rodziły po stronie płatnika obowiązku opłacania składek. Poza tym Sąd Apelacyjny nie dostrzegł, że stosownie do art. 5 ust. 3 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej sporne umowy

nie mogły być zawierane w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez zainteresowanego, bowiem jak wynika z tych przepisów, lekarze weterynarii wyznaczeni do świadczenia usług weterynaryjnych wykonują je pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji i przy wykonywaniu tych czynności podlegają ochronie prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Sąd nie wziął też pod uwagę art. 4 ustawy z 1999 r. Prawo działalności gospodarczej art. 4 ust. 1 ustawy z 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z których wynika, że przedsiębiorca (osoba prowadząca działalność gospodarczą), wykonuje ją we własnym imieniu, na własny rachunek, ponosząc w całości związane z nią ryzyko gospodarcze i przy jej wykonywaniu nie korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega oddaleniu, ponieważ jej podstawy okazały się nieuzasadnione.

Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące podstawy naruszenia prawa materialnego dzielą się wyraźnie na dwie grupy. Pierwsza odnosi się do twierdzenia o wadliwym zastosowaniu przez Sąd Apelacyjny art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 9 ust. 2-2a i ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 13 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przez przyjęcie, że dochody jakie uzyskiwał zainteresowany J. Ł. w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. z tytułu świadczenia usług weterynaryjnych na podstawie umów z wyznaczenia zawartych z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii, należy traktować jako wynikające z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, oraz wadliwej wykładni gramatycznej art. 6 ust 1 pkt 4, art. 9 ust. 4a, art. 12 ust. 1 i 3 i art. 13 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Skarżący nie wyjaśnił na czym jego zdaniem polega niewłaściwe zastosowanie i wadliwa wykładnia poszczególnych wymienionych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ograniczając się do przytoczenia numerów tych przepisów i podniesienia łącznego dla nich wszystkich twierdzenia, że zostały one naruszone ponieważ z art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika jednoznacznie, że

przychody z działalności wykonywanej przez osobę wyznaczoną na podstawie art. 44 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej w drodze decyzji administracyjnej należy traktować jako działalność wykonywaną osobiście, która w przypadku emeryta i rencisty zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 4 w związku z art. 9 ust. 4a i w związku z art. 13 pkt. 2 ustawy systemowej rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego. Taki sposób uzasadnienia podstawy skargi kasacyjnej uniemożliwia kontrolę kasacyjną. Nie wiadomo bowiem na czym polega niewłaściwe zastosowanie lub błędna wykładnia poszczególnych przepisów wskazanych w podstawie skargi. Ponadto, błędność oparcia skargi na zarzutach opierających się głównie na art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym wykazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 23 czerwca 2009 r. (III UK 24/09), wydanego w analogicznej do niniejszej sprawie, wskazując, że poszukiwanie uzasadnienia twierdzenia skarżącego o tym, że rozważane czynności zainteresowanego nie mogły być wykonywane w ramach działalności gospodarczej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych jest bezpodstawne, ponieważ ustawa podatkowa nie określa podstaw podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, gdyż samodzielnie reguluje to ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy wyraził także w wyroku z 9 grudnia 2008 r. (I UK 138/08). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela to stanowisko i wspierającą je argumentację, uznając, że ze względu na daleko idące podobieństwo faktycznych i prawnych okoliczności niniejszej sprawy oraz tożsamość stron, wystarczające jest odesłanie do obszernej argumentacji zawartej w uzasadnieniu powołanego wyroku z 23 czerwca 2009 r.

Druga grupa zarzutów opiera się na twierdzeniu, że skoro do istotnych cech działalności gospodarczej należy prowadzenie jej przez przedsiębiorcę we własnym imieniu i na własny rachunek (art. 4 ustawy z 1999 r. - prawo działalności gospodarczej i art. 4 ust. 1 ustawy z 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej), to usługi świadczone przez zainteresowanego na podstawie decyzji o wyznaczeniu i zawartych umów, jako czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji Weterynaryjnej, w zakresie wykonywania których podlegał on ochronie przysługującej funkcjonariuszowi publicznemu (art. 5 ust. 3 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej), nie mogły być wykonywane w ramach



działalności gospodarczej. Formułując te zarzuty skarżący nie wziął pod uwagę, że stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Tymczasem przepisy powołane dla uzasadnienia powyższej tezy skarżącego nie mogą być podstawą do jej sformułowania. Przede wszystkim, art. 5 ust. 3 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej nie mają zastosowania w niniejszej sprawie z tego względu, że wszystkie umowy zainteresowanego z Powiatowym Lekarzem Weterynarii zostały zawarte przed dniem jej wejścia w życie (1 maja 2004 r.), z czego wynika, że także decyzje o wyznaczeniu do wykonywania czynności, będące podstawą ich zawarcia, pochodzą sprzed tej daty. Natomiast skarżący nie powołał w podstawie skargi kasacyjnej przepisów wcześniejszej ustawy, tj. ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, wskazujących na to, że także pod jej rządami rozpatrywane czynności (usługi) zainteresowanego były wykonywane pod nadzorem i w imieniu organów tej Inspekcji i, że korzystał on w tym czasie z ochrony należącej funkcjonariuszowi publicznemu. W podstawie skargi skarżący powołał jedynie art. 44 tej ustawy, który sam w sobie nie daje podstawy do wniosku, że lekarz weterynarii wykonujący czynności powierzone mu w decyzji stanowiącej podstawę do zawarcie umowy o ich wykonywanie działał pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji Weterynaryjnej. Co więcej art. 44 składa się z pięciu ustępów dotyczących różnych kwestii, tylko częściowo związanych z przedmiotem zarzutów, a w skardze nie wskazano, które z nich zostały naruszone. Bez związku z rozważanymi zarzutami jest także powołany (najwyraźniej omyłkowo) w rozważanej podstawie skargi art. 4 ustawy z 1999 r. - prawo działalności gospodarczej, który nie określa cech przedsiębiorcy, ani cech działalności gospodarczej. Natomiast z art. 4 ustawy z 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, istotnie wynika, że cechą przedsiębiorcy jest działanie w imieniu własnym, jednakże kwestia ta nie ma znaczenia dla oceny zasadności skargi, skoro nie wykazano w niej, że zainteresowany nie działał w imieniu własnym, lecz pod nadzorem i w imieniu Inspekcji. Poza tym przepis ten, ze względu na datę wejścia w życie ustawy, mógł mieć zastosowanie tylko do krótkiego wycinka okresu objętego sporem (od 21 sierpnia do 31 grudnia 2004 r.). Z tych względów należy uznać, że teza, że

czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu organu administracji nie mogą być objęte zakresem działalności gospodarczej, której trafności nie można a priori wykluczyć, nie została poparta wskazaniem naruszenia przepisów prawa uzasadniającym takie twierdzenie.

Nieuzasadniona okazała się także podstawa naruszenia przepisów postępowania. Naruszenie większości przepisów powołanych w związku z nią nie zostało w ogóle poparte argumentacją w uzasadnieniu skargi. Jedyne argumenty dotyczą twierdzenia o nierozpoznananiu przez Sąd Apelacyjny sprawy w granicach apelacji i łączą się, czego można się tylko domyślać, bo pełnomocniczka skarżącego tego wyraźnie nie wskazuje, z zarzutem naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. W tym zakresie wskazano, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał zarzutów pozwanego zawartych w piśmie uzupełniającym apelację, w którym pozwany, wskazując na treść art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 9 ust 4a, art. 12 ust. 1, 3, art. 13 pkt 2 ustawy systemowej oraz na art. 16 ust 1 pkt 1 i ust. 3 i 4 w związku z art. 5 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i 4 i art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i powołując się na pismo Głównego Lekarza Weterynarii z 27 lipca 2004 r., adresowane do wszystkich Wojewódzkich Lekarzy Weterynarii i na stanowisko Ministra Finansów zawarte w piśmie z 16 czerwca 2004 r. i w piśmie z 4 września 2002 r., podnosił, że umowy wyznaczenia powinny być zawierane z lekarzami weterynarii, jako osobami fizycznymi, niezależnie od prowadzenia przez nich ewentualnej działalności gospodarczej, jako, że lekarze weterynarze wyznaczeni do wykonywania określonych czynności wykonują je pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji i w zakresie wykonywania tych czynności podlegają ochronie prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. W ocenie Sądu Najwyższego nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wymienionych pism nie mogło mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro miały one potwierdzić zarzut naruszenia przepisów ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, która, jak wcześniej wykazano, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na podstawie 398<sup>14</sup> k.p.c., orzekł jak w sentencji.